

หนึ่ง

“ว้าย! คุณหนู!”

เสียงร้องด้วยความตกใจดังขึ้น ไปเสวี่ยเหมยได้ยินแล้วปวดศีรษะ
มือเรียวนวตขมับด้วยอาการมึนงง

“เอ๊ะ!” ดวงตากกลมเซิดกะพริบเล็กน้อย ก่อนจะชะงักค้าง จ้องกำแพง
ที่เต็มไปด้วยกลิ่นเนื้อตรงหน้าแล้วนิ่งไป ไปเสวี่ยเหมยเอื้อมมือแตะ
‘กำแพง’ ที่ว่าอย่างงุนงง

“คุณหนู!” สาวใช้ตัวน้อยเห็นเจ้านายกระทำเช่นนั้นก็ตกใจร้องออก
มา

ได้ผล เมื่อเสียงร้องที่ดังขึ้นเรียกสติกลับคืน ไปเสวี่ยเหมยสะดุ้ง
เล็กน้อย ก่อนจะชักมือกลับ ลูกขึ้นนั่งแล้วหยิบผ้าห่มขึ้นปกปิดเรือนกาย
ที่บัดนี้เปลือยเปล่า

“เอ๊ะ!” นางขมวดคิ้วเล็กน้อยเมื่อรู้สึกเจ็บเสียดช่วงล่าง ดวงตากกลม
มองสำรวจรอบกาย ก่อนจะอ้าปากค้าง

“ทำไม...”

“เสวี่เออร์!” ฮูหยินไปที่เดินเข้ามาเห็นเหตุการณ์ตรงหน้าเอ๋ยเรียก
บุตรสาวด้วยน้ำเสียงตกใจ หมดเรียวแรงยืันทันที

“ว้าย! ฮูหยินเป็นลมเจ้าค่ะ!” เสียงสาวใช้อีกคนดังขึ้น พร้อมประคอง
ร่างอันอ่อนแรงซึ่งกำลังจะทรุดล้มลงบนพื้น

ตึก...ตึก...ตึก...

เสียงฝีเท้าหนักแน่นดังใกล้เข้ามาเรื่อยๆ ไปเสวี่เหมยเบือนหน้า
ไปยังทิศทางของเสียง ก่อนที่ดวงตาจะยิ่งเบิกกว้าง

“ท่านพ่อ...”

ไปหยุนฮ่าวก้าวเข้ามาในห้อง ดวงตาคมกริบจ้องไปบนเตียงซึ่งมีชาย
หญิงคู่หนึ่งอยู่ในสภาพไม่เรียบร้อย แค่มองก็บอกได้ไม่ยากว่าเกิดอะไรขึ้น
ที่นี่ และหญิงสาวคนนั้นคือไปเสวี่เหมย บุตรสาวคนโตของตน ใบหน้า
คมกล้ำมีริ้วรอยความโกรธเกรี้ยวจนผู้คนหวาดหวั่น

“นี่มันเรื่องบ้าอะไรกัน!” ไปหยุนฮ่าวตวาดก้องด้วยใบหน้าบิดเบี้ยว

“ท่านพ่อใจเย็นๆ ก่อนเจ้าค่ะ” น้ำเสียงหวานใสตตร้อนรนดังขึ้นจาก
เบื้องหลัง ตามด้วยร่างบอบบางของไปมู่หลาน บุตรสาวคนเล็กของแม่ทัพ
ใหญ่ พร้อมรองแม่ทัพหญิงอีกท่านที่เดินมาด้วยกัน

ไปเสวี่เหมยมองบุคคลตรงหน้าด้วยแววตาไม่คาดคิด ดวงตาลม
เซ็ดลั่นไหวรุนแรง

“ทำไม...อีก!” ก่อนจะได้สงสัยอะไร ความทรงจำต่างๆ ก็ไหลเข้ามา
ในหัวจนต้องกุมขมับ นางเบิกตากว้าง แวตาสันไหวยด้วยไม่ยากเชื่อว่า
จะเกิดขึ้นจริง

ที่แหม่ตอนนั้นนางย้อนกลับมาในอดีตของตัวเอง ‘ไปเสวี่เหมย’ เป็น
บุตรสาวของแม่ทัพไป ด้วยความที่เป็นบุตรสาวของฮูหยินใหญ่จึงถูก
ประคบประหงมเอาใจมาแต่เด็กจนนิสัยเสียเอาแต่ใจ เกเรและขี้อิจฉา ชอบ
ทำร้ายเหล่าอนุและบุตรของพวกนางเป็นประจำ แม่โตขึ้นมาก็ยังไม่เปลี่ยน
มักตามทำร้ายเหล่าพี่น้องต่างมารดา โดยเฉพาะ ‘ไปมู่หลาน’ น้องสาวที่เกิด

จากอนุซึ่งหน้าตางดงามน่ารัก กิริยาอ่อนหวานนุ่มนวล เป็นที่รักของบิดา และท่านย่า

แม้กระทั่ง ‘คุณชายหวังอิ๋นหนาน’ รองแม่ทัพหนุ่มที่ได้รับฉายาอัจฉริยะน้อย ขึ้นเป็นรองแม่ทัพตั้งแต่อายุไม่มาก ความสามารถโดดเด่น ด้วยบิดาตนเป็นผู้บังคับบัญชาของชายหนุ่ม ทำให้อีกฝ่ายได้มาเยือนตระกูลไปบ่อยครั้ง ไปเสวี่ยเหมยได้พบเขาก็แอบรักมาตั้งแต่เด็ก

แต่ไม่ว่าอย่างไรอีกฝ่ายก็ไม่สนใจตน เอาแต่มองไปทางน้องสาวจนนางทนไม่ไหว ด้วยความริษยา นางได้วางแผนจัดฉากให้น้องสาวมีอะไรกับบ่าวชายในจวน หวังจะขัดขวางทางรักของทั้งคู่

แผนการกลับผิดพลาด เป็นนางที่ถูกตลบหลังกลายเป็นผู้เคราะห์ร้ายเสียเอง สุดท้ายจึงต้องแต่งงานกับบ่าวผู้นั้น ทั้งยังถูกไล่ออกจากจวนไปอยู่บ้านบรรพบุรุษที่ไกลจากเมืองหลวง ใช้ชีวิตอย่างลำบาก ต้องมาตายเพราะ ‘โจรป่า’ บุกลั่น ก่อนฆ่าสามีบ่าวของนาง สุดท้ายนางต้องหนีจนพลัดตกหน้าผาตาย

ปัง!

เสียงบางอย่างกระแทกอย่างแรง เรียกสติไปเสวี่ยเหมยกลับคืน เมื่อมองยังต้นเสียงก็พบว่าบิดาได้ทุบกำแพงลงบนกรอบประตูไม้แกะสลักอย่างแรง จนไม้แตกเป็นเศษร่วงลงพื้น

“ข้าถาม! เหตุใดจึงไม่ตอบ!” ไป่หยุนฮ่าวตวาดด้วยเสียงกราดเกรี้ยวอีกครั้งเมื่อไม่ได้รับการตอบรับจากบุตรสาว

“ลูก...” ก่อนที่ไปเสวี่ยเหมยจะได้ตอบอะไร คนที่นอนอยู่บนเตียงก็เริ่มขยับกายแล้วค่อยๆ ลืมตามองรอบด้านอย่างมีนัย อ้าปากพะงาบโดยไม่มีเสียงใดเล็ดลอดออกมา

ชายผู้นั้นเป็นไป...

เสียงพูดคุ้ยดังขึ้นเบื้องหลังแม่ทัพใหญ่ เมื่อได้เห็นใบหน้าชายที่อยู่บนเตียงซัดๆ เสียงนั้นทั้งตกใจ ประหลาดใจ เจ็บไปด้วยแววเยาะเย้ย เมื่อ

เห็นว่าคุณหนูใหญ่แสนดุร้ายอยู่บนเตียงกับบ่าวรับใช้ ทั้งยังเป็นไปอีกต่างหาก!

ไปหยุนฮ่าวมองบุตรสาวกับบ่าวในจวนด้วยแววตาดำมืด ใบหน้าดุตันแข็งกร้าวอย่างน่ากลัว ก่อนจะหันไปทวาดใส่บุคคลด้านหลังเสียงแข็ง “มายืนดูอะไรกัน ออกไปจากตรงนี้ให้หมด!”

สิ้นเสียงประมุขของจวน เหล่าอนุและบุตรสาวรวมถึงบ่าวรับใช้ที่ยืนดูต่างสะดุ้งโหยง รีบก้าวออกไปจากเรือนทันที เหลือเพียงบุตรสาวคนเล็กไปมู่หลานที่ยังคงแสดงท่าทีกังวล และชายหนุ่มได้บังคับบัญชาหวังอี้ห่านที่ยืนอยู่เคียงข้างนาง

ไปหยุนฮ่าวหันไปกล่าวกับคนทั้งคู่ “พวกเจ้าก็เช่นกัน” จากนั้นจึงกล่าวกับบุตรสาวคนเล็ก “หลานเออร์ ไปส่งรองแม่ทัพแทนพ่อที่”

แม่ไปมู่หลานจะแสดงสีหน้ากังวล แต่เมื่อบิดาลัง จิน๋น้อมรับอย่างว่าง่าย “เจ้าคะ” หญิงสาวหันไปหาร่างสูง “เชิญรองแม่ทัพหวังเจ้าคะ”

“ถ้าอย่างนั้นข้าขอตัวก่อนนะขอรับ” หวังอี้ห่านทำความเคารพอีกฝ่าย จากนั้นก็ก้าวออกไปพร้อมไปมู่หลาน

ก่อนพวกเขาจะก้าวพ้นเรือน ไปเสวี่ยเหมยเห็นชัดเจนว่านางสาวต่างมารดาที่แสดงท่าทีกังวลก่อนหน้านี้ หันกลับมาของตนด้วยแววตาเช่นไร

แววตาของผู้ชนะ...

ไปเสวี่ยเหมยมองตามอีกฝ่ายด้วยสายตานิ่งสงบ เพราะกำลังติดค้างอยู่ในห้วงคิด จึงไม่ทันสนใจสิ่งรอบข้าง

หลังจากไล่คนไม่เกี่ยวข้องออกไป ไปหยุนฮ่าวพลันก้าวเข้าไปในห้อง จากนั้นก็กระซอกชายหนุ่มที่ตอนนี้ร่างเปลือยเปล่าลงจากเตียงอย่างแรงตามด้วยกระแทกฝ่าเท้าใส่เขาจนร่างกระเด็นไปชนผนังดังโครม!

ชายหนุ่มที่เพิ่งได้สติเมื่อถูกบุรุษร่างใหญ่ซึ่งเต็มไปด้วยพลังกำลังเตะจนปลิวติดผนัง ร่างก็คว่ำลงกับพื้น ริมฝีปากอ้าออกแต่ไร้ซึ่งเสียงใดๆ

“อาชาน!” ไปเสวียเหมยพลันได้สติ จับผ้าห่มไว้แน่นแล้วรีบก้าวลง
ไปห้ามผู้เป็นบิดาที่กำลังจะฆ่า ‘สามี’ ของตน “ท่านพ่อ ได้โปรดอย่าทำร้าย
อาชาน!”

ไปหยุนฮั่วเห็นท่าทางปกป้องของบุตรสาวก็ยิ่งเดือดดาล กล่าวว่า
‘ดี!’ ข้าไปฆ่ามา ก่อนจะเหวี่ยงเท้าเตะชายหนุ่มกระเด็นไปอีกรอบ

ยิ่งเห็นบุตรสาวรีบเข้าไปดูอาการอีกฝ่ายก็ยิ่งโกรธเกรี้ยว จึงตะโกน
สั่งบ่าวรับใช้

“สั่งคนจัดพิธีแต่งงานให้คุณหนูใหญ่โดยเร็วที่สุด เสร็จพิธีให้พวก
นางย้ายออกจากเมืองหลวง ไปอาศัยที่บ้านบรรพบุรุษในเมืองหางโจว อย่า
ได้กลับมาที่เมืองหลวงอีก!”

เสียงคำสั่งดังลั่นจนฐูหยินใหญ่ที่เพิ่งพ้นจากการตกใจเป็นลมล้มพับ
ไปอีกรอบ

ไปหยุนฮั่วมองบุตรสาวเป็นครั้งสุดท้าย ก่อนจะก้าวออกจากเรือน
สาวใช้พยุงฐูหยินไปออกไปตามหลัง เหลือเพียงไปเสวียเหมยและอีกสอง
ชีวิตในห้อง

“ฮึก คุณหนูเจ้าคะ...” เป็นอาจิงบ่าวรับใช้ของไปเสวียเหมยที่ยังอยู่
เด็กสาวร้องไห้สะอึกสะอื้น เดินเข้ามาช่วยประคองหญิงสาว

ไปเสวียเหมยกลับยกมือห้าม “เจ้าช่วยข้าประคองอาชานไปที่เตียงก่อน”

“แต่ว่านั่นมัน...” อาจิงอีกอึก

“ไม่มีแต่ ทำตามที่คุณบอก” ไปเสวียเหมยเอ่ยเสียงเด็ดขาด ไม่ยอม
ให้อีกฝ่ายแย้งได้อีก

“เจ้าคะ”

สองนายบ่าวช่วยกันประคองอาชานไปที่เตียง สตรีตัวเล็กสองคน
แบกร่างใหญ่โตของชายหนุ่มด้วยความลำบาก ก่อนจะวางลงบนเตียงได้
ในที่สุด

อาจิงมองไปยังคนบนเตียงที่หมดสติอีกรอบ ก่อนจะหันหน้ามอง

คุณหนูของนางที่กำลังสวมเสื้อผ้าด้วยท่าทางไม่ทุกซักร้อนใดๆ เด็กสาวเดินเข้าไปช่วยคุณหนูแต่งตัว เอ่ยถามอย่างกังวล “คุณหนู...เราจะทำเช่นไรดี เจ้าคะ ทำไมถึงกลายเป็นคุณหนู ไม่ใช่...”

ไปเสวียเหมยรู้ว่าอาจหมายถึง ‘ทำไมไม่เป็นไปมู่หลาน แต่เป็นนาง’ หญิงสาวถอนหายใจเอ่ย “เป็นเพราะข้าประมาทนางเกินไป”

เป็นนางที่หลอกล่อไปมู่หลานมาที่นี่ ตอนจะผลักอีกฝ่ายเข้าไปในห้อง กลายเป็นฝ่ายนั้นหลบออกจนตนเสียหลักเข้ามาด้านในแล้วถูกขังเสียเอง ทั้งในห้องยังมีกลิ่นกายานปลุกกำหนดรุนแรงจนแทบครองสติไม่อยู่ สุดท้ายเมื่อเจอที่ระบายซึ่งโดนฤทธิ์ยาเช่นเดียวกัน จึงโหมเข้าโรมรันพืดเหวี่ยง ไร้ซึ่งสติใดๆ อีก

“แล้วเราจะทำอะไรดีเจ้าคะ...นายท่านโมโหมากเลย เราไปขอให้ฮูหยินช่วยกันเถิดเจ้าคะ!” อาจิงประคองแขนคุณหนูขณะเอ่ยอย่างมีความหวัง

“ท่านแม่ช่วยไม่ได้หรอก เจ้าไม่ต้องคิด” ในอดีตไปเสวียเหมยได้พยายามหมดทุกหนทาง สุดท้ายไม่มีใครสามารถเปลี่ยนใจบิดาได้ นางต้องย้ายออกจากเมืองหลวงอย่างไม่มีวันเปลี่ยนแปลง และ...ครั้งนี้ความคิदनางได้เปลี่ยนไปแล้ว

“แล้วเราจะทำอะไรดีเจ้าคะ” เด็กสาวมองไปเสวียเหมยด้วยแววตากังวล

ไปเสวียเหมยนั่งลงข้างเตียง เอื้อมมือไปลูบหน้า ‘สามี’ พลังมอเงาด้วยสายตาลึกล้ำ

“เก็บของ เตรียมตัวไปจากที่นี่”

สอง

ยามเงิน¹ หน้าประตูจวนตระกุกไปมีขบวนรถม้าหลายคันจอดนิ่ง บ่าวไพร่ต่างชนหีบข้าวของขึ้นรถม้า ไปเสวี่ยเหมยกับมารดากำลังยืนรำลากันอยู่เบื้องหน้า

“ท่านแม่ ลูกต้องไปแล้ว โปรดรักษาสุขภาพด้วยนะเจ้าคะ”

“เสวี่ยเอ๋อร์ลูกแม่ ไม่ได้หรือไม่ แม่จะไปขอร้องพ่อเจ้าอีกครั้งให้เอง” ฮูหยินไปโอบกอดบุตรสาว พลังร่ำให้ด้วยความอาวรณ์

ไปเสวี่ยเหมยยกอดมารดา ก่อนจะผละออกมายิ้มบาง ไม่มีความโศกเศร้าอันใดที่ต้องถูกขับออกจากเมืองหลวงไปอยู่ที่ห่างไกล มือเรียวกุมมือมารดาไว้หลวมๆ “ท่านแม่อย่าลำบากอีกเลย ท่านพ่อตัดสินใจไปแล้ว ไม่มีทางเปลี่ยนแปลงหรอกเจ้าคะ อีกร่าง...ข้ายินดีที่จะไปเองเจ้าคะ ท่านแม่ไม่ต้องกังวล”

หลังจากเหตุการณ์วันนั้น ผ่านมาหนึ่งสัปดาห์แต่กลับเปลี่ยนแปลง

¹ ช่วงเวลาตั้งแต่ 07.00 น. ถึง 08.59 น.

ชีวิตไปเสียเหมาอย่างใหญ่หลวง นางต้องถูกขังอยู่ในจวนตามคำสั่งบิดา เพราะกลัวจะอละวาด ครั้งนี้นางกลับนิ่งสงบ ทั้งยังช่วยอาจึงตรวจสอบข้าวของ เตรียมย้ายออกอย่างขยันขันแข็ง

ส่วนอาชาน หลังจากฟื้นขึ้นมาอีกครั้งก็ถูกจับแต่งชุดเจ้าบ่าวแล้วพาเข้าพิธีแบบรวบรัด สุหยินใหญ่ถึงกับเป็นลมอีกรอบ

ไม่มีงานเลี้ยง ไม่มีการยกน้ำชา แค่อวมชุดบ่าวสาว กราบไหว้ฟ้าดินแล้วประกาศให้รับทราบเพียงเท่านั้น หลังจบพิธีเจ้าบ่าวของนางยังถูกพาตัวไป จนถึงวันที่ต้องย้ายออกจากจวน ไปเสียเหมาจึงได้พบสามีนอีกครั้ง

วันนี้อาชานสวมชุดสีดำสนิท ดูดีกว่าชุดบ่าวที่สวมในยามปกติ ผมดำยาวรวบมัดแล้วผูกด้วยแถบผ้าสีเดียวกัน ใบหน้าคมคายยังมีรอยขี้จากการ 'สั่งสอน' โดยบิดานาง ดวงตาสีอำพันแปลกตาสิ้นไหวราวเด็กน้อยร่างสูงยืนอยู่ด้านข้างไปเสียเหมา

สุหยินไปหันไปมองชายหนุ่มที่ยืนข้างบุตรสาว แม้จะอคติเพียงใด ก็อดยอมรับไม่ได้ว่าอาชานที่ยืนเคียงคู่บุตรสาวนางตอนนี้ไม่ได้แย่อย่างที่คิด พอถึงคราบ่าวรับใช้และสวมชุดดีๆ แล้ว อีกฝ่ายดูหล่อเหลา งามสง่าไม่ต่างจากคุณชายในเมืองหลวงเลยทีเดียว

เสียดายแค่เพียงชาติกำเนิดที่ไม่อาจเปลี่ยนแปลง สุดท้ายก็อดถอนใจออกมาไม่ได้ สุหยินไปเอ่ยกับร่างสูงตรงหน้าอย่างจริงจัง “ปากบุตรสาวของข้าด้วย แม้ว่านางจะเป็นภรรยา แต่จงจำไว้ว่าเจ้าไม่มีสิทธิ์ทำร้ายนาง”

เดิมอาชานนั้นยืนนิ่งเป็นหุ่น เมื่อถูกเรียกจึงหันมาทางสุหยินไปในใจยังคงสับสน ครั้นฟังประโยคหลังก็พยักหน้ารับคำอย่างแน่วแน่

แม้ว่าคุณหนูใหญ่จะมีนิสัยดูร้ายต่อเหล่าอนุและบุตรของพวกนาง แต่กับบ่าวไพร่แล้ว นางไม่ได้อละวาดทำร้ายโดยไร้เหตุผลแต่อย่างใด โดยเฉพาะกับเขาผู้ที่ไปเสียเหมาช่วยเอาไว้ ตัวอาชานนั้นเทิดทูนนางเป็นผู้มีบุญคุณมาตลอด

เพราะสูญเสียความทรงจำ จึงนึกไม่ออกว่าตนเองเป็นใคร เกิดอะไร

ขึ้นก่อนหน้านั้น อีกทั้งพอฟื้นขึ้นมากลับพบว่าตนเองบาดเจ็บสาหัส ใน
ลำคอยังถูกพิษทำร้ายอย่างหนักจนไม่อาจเปล่งเสียงพูดได้

หลังจากพักฟื้นจนสามารถเดินทางได้ ก็เดินโซซัดโซเซเข้ามาถึงใน
เมืองหลวง ด้วยอาการบาดเจ็บที่หลงเหลือ อีกทั้งยังพูดไม่ได้ ทำให้ถูกพวก
ขอทานเจ้าถิ่นรุมทำร้าย

คนที่ช่วยชีวิตเขาจากการรุมทำร้ายคือไปเลวีเยเหมย แม่ต่อนั้นเป็น
เพราะเขาวิ่งหนีจนมาหยุดขวางทางรถม้าของนาง หรือสุดท้ายผู้รับเขาเข้า
มาเป็นบ่าวในจวนก็ยังเป็นนาง ที่เพียงแค่อุจจกรใจดวงตาสีแปลกของเขาก็ตาม

แม้นางจะร้ายกาจกับคนอื่นในจวน หรือกระทั่งกับเขาเพราะขัดใจ
เลยเผล่อทำร้ายในบางครั้ง แต่สุดท้ายคุณหนูใหญ่ผู้นี้ก็โยนตัวยามาให้
บางครั้งยังมอบอาหารอร่อยๆ ให้เพราะสงสารที่เขาโดนกลั่นแกล้งจากบ่าว
ชายคนอื่นๆ ที่ไม่ชอบหน้า ทั้งหมดทั้งมวลนั้นก็ด้วยเหตุผลง่ายๆ

“ถ้าเจ้าตาย ข้าจะหาบ่าวที่ดวงตาสีสวยแบบนี้ที่ไหนได้อีกเล่า”

ถึงความจำเลื่อม แต่อาชานไม่ได้โง่ เขารู้ว่าเกิดอะไรขึ้น

เหตุการณ์ในวันนั้นแม้เขาจะไม่มีสติเพราะฤทธิ์ยา แต่ก็จำได้ว่าเกิด
อะไรขึ้น ถึงรู้ว่าเป็นแผนร้ายของนาง แต่สุดท้ายก็กลายเป็นนางเองที่เข้ามา
อยู่ในอ้อมกอดเขา

แม้จะห้ามใจตัวเองแค่ไหน แต่สุดท้ายด้วยฤทธิ์ยา อีกทั้งท่าทางเย้ายวน
ของอีกฝ่ายที่เมามฤทธิ์กำยานเช่นเดียวกัน ทำให้เขาเผล่อตอบรับจนได้

ถึงจะเป็นภรรยาของเขา อาชานยังคงให้ความเคารพไปเลวีเยเหมย
เช่นเดิม เขาจะไม่มีวันทำร้ายคุณหนูใหญ่ เพราะอีกฝ่ายคือผู้มีบุญคุณของ
เขา

ไปเลวีเยเหมยมองอาชานที่พยักหน้าเหมือนเด็กน้อยรับคำสั่งผู้ใหญ่ก็
ลอบยิ้มเอ็นดู ก่อนจะก้าวเข้าไปกอดมารดาครั้งสุดท้าย “ท่านแม่โปรดรักษา
ตัว”

“เลวีเยเออร์ ขอให้สวรรค์คุ้มครองลูก” ฮูหยินไปกอดบุตรสาวแน่น

ก่อนจะผละออกมาซับน้ำตา

ไปเสวี่ยเหมยอี้มให้มารดา “ลูกมาก่อนเจ้าค่ะ” แล้วถอยออกมาคำนับนางเป็นครั้งสุดท้าย ก่อนจะก้าวขึ้นรถม้า ตามด้วยอาชานที่ถูกสั่งให้ขึ้นไปนั่งด้วยกัน ขณะที่อาจึงก้าวขึ้นไปนั่งด้านหน้าข้างคนขับรถม้า

สูญินไปเซไปด้านข้างจนบ่าวรับใช้ต้องประคองเอาไว้ พลังมอกรถม้าที่เคลื่อนห่างออกไปเรื่อยๆ จนลับสายตาอย่างเร็วหมอง

ขบวนรถม้าเคลื่อนออกจากกำแพงเมืองหลวงมาได้พักใหญ่ ตอนนี้

เมื่อมองไปก็เห็นเพียงป่าเขา มีสัตว์ตัวเล็กโผล่ออกมาให้เห็นริมทางประปราย

ไปเสวี่ยเหมยปิดม่านลง พลังหันไปมองร่างสูงที่นั่งกั้นหน้าหนึ่งไม่ขยับกายมาตั้งแต่ขึ้นรถม้า ท่าทางเกร็งแบบนั้นพานให้มุ่มปากนางยกขึ้นเล็กน้อย ก่อนหุบพัดในมือวางบนตัก “ยังเจ็บแผลหรือไม่”

อาชานเงยหน้าขึ้น เผยให้เห็นดวงตาสีอำพันงดงามคู่นั้น ชายหนุ่มเพียงส่ายหน้าเบาๆ แล้วหลบตามองพื้นดังเดิม

เห็นท่าทางนอนน้อมเช่นนั้นแล้ว ไปเสวี่ยเหมยก็นึกขัดใจเล็กน้อยมือเรียวยาวจับด้ามพัดดันคางอีกฝ่ายให้เงยหน้าสบตา

“ที่พื้นมีอะไรน่าสนใจกว่าข้าอีกหรือ เจ้าถึงเอาแต่มองอยู่นั้น”

“...” ชายหนุ่มรีบส่ายหน้า

“เช่นนั้นก็เงยหน้ามองข้า ไม่อนุญาตให้มองที่อื่นเข้าใจหรือไม่” นางเอ่ยด้วยน้ำเสียงออกคำสั่ง ใบหน้างดงามเชิดขึ้นเล็กน้อยตามนิสัยเอาแต่ใจ

อาชานนั่งอึ้งอยู่พักใหญ่ ก่อนจะรีบพยักหน้าเมื่อดวงตากลมโตะกลิ้งมองไม่หยุด

ทั้งที่ตนเป็นคนออกคำสั่งเอง แต่เมื่อดวงตาสีอำพันจ้องมองโดยไม่ละสายตา กลับกลายเป็นตัวนางที่หน้าร้อนผ่าวจนต้องหันไปทางอื่น เมื่อรู้สึกว่ดีขึ้นแล้วจึงหันกลับมาสังเกตเขาอีกครั้ง

ตั้งแต่ย้อนกลับมา หรือแม้แต่ชาติที่แล้ว นี่เป็นครั้งแรกที่ไปเสวี่ย-

เหมยได้สำรวจอีกฝ่ายอย่างจริงจัง ดวงตากลมเชิดโล่มองไปตามใบหน้า คมคายหล่อเหลา ชายหนุ่มมีดวงตาสีอำพันแปลกตาไม่เหมือนใคร จมูกโด่งรับกับริมฝีปากหยักได้รูป ดูคมเข้มมากกว่าหล่อเหลาดังแบบบุรุษในเมืองหลวง เรือนกายภายใต้ชุดสีเข้มสูงใหญ่ แต่ไม่บึกบึนน่าเกลียด ผิวกายเข้มเพราะทำงานกลางแจ้ง แต่ไม่ได้ดูอัปลักษณ์ กลับทำให้อีกฝ่ายดูคมเข้ม สมเป็นบุรุษมากขึ้นอีก

ดูไปดูมาสามีนองนางก็เป็นหนุ่มรูปงามเหมือนกัน ทำไมชาติที่แล้วนางถึงทิ้งของดีแบบนี้แล้วมัวแต่ไล่ตามผู้อื่นกันนะ ไปเสียเหมยคิด

เพราะชาติที่แล้วหลังจากแต่งงานนางก็ไม่สนใจอีกฝ่าย ขับไล่ไปอยู่ กับพวกบ่าว ตัวนางเอาแต่วางแผนหาทางกลับเมืองหลวง ใช้สินเดิมที่มารดา มอบให้ไปจ้างวานคนเพื่อหาช่องทางกลับไป หรือแม้แต่จ้างคนไปทำร้ายน้องสาวด้วยความริษยา

พอแผนการไม่เป็นดังหวังก็อาละวาดทุบตีอาเจิง หรือกระทั่ง ‘สามี’ ที่ยอมให้นางทำร้ายโดยไม่เคยตอบโต้สักครั้ง

สุดท้ายเรื่องก็ไปเข้าหูหวังอิ๋หนานที่ไม่อาจทนเห็นคนรักถูกทำร้ายอีกต่อไป จึงวางแผนตลบหลังให้คนมาหลอกเอาทรัพย์สินนางไปจนหมด พอไร้ทรัพย์สิน บ่าวที่จ้างไว้ก็หนีหาย เหลือเพียงอาจิงบ่าวรับใช้คนสนิทที่ไม่ยอมจากไป และอาซ่าน...สามีที่ตนรังเกียจ

หลังจากหมดสิ้นทรัพย์สิน บ่าวไพร่หนีหาย ไปเสียเหมยก็ยังโมโहर้ายหนักขึ้นอีก แม้อาจิงจะไม่หนีไปไหน แต่ไหนเลยเด็กสาวจะทนความเจ็บปวดจากการถูกทุบตีได้ โชคดีที่ไปเสียเหมยยังต้องการให้อีกฝ่ายคอยรับใช้ จึงไม่ค่อยลงมือหนักนัก คนที่รับกรรมจึงเป็นสามีนางรังเกียจของนางนั่นเอง

แม้ไปเสียเหมยจะทำร้ายอาซ่านแค่ไหน เขาก็ไม่เคยตอบโต้สักครั้ง ยอมให้นางระบายอารมณ์จนพอใจ ก่อนจะถอยกลับไปอาศัยอยู่เรือนบ่าว คอยดูแลนาง หาพื้น ตักน้ำ ล้างตัวมาให้ทุกวัน

จนวันหนึ่งในหน้าหนาวที่หิมะปกคลุมทั่วผืนป่า วันที่โจรบุกเข้ามาในหมู่บ้าน ปล้นทรัพย์สินและเสกียงชาวบ้านจนมาถึงบ้านของนาง

“ปล่อยข้านะ!” ไปเสกียงเหมยตื่นหนีหัวหน้าโจรที่ต้องการจับนางกลับไปด้วย นางพยายามร้องขอความช่วยเหลือ มองหาอาจิงกับอาชาน ก็พบอาจิงนอนจมกองเลือดอยู่บนพื้นหน้าบ้าน ส่วนอาชานออกไปหาฟันเพิ่ม ยังไม่กลับเข้ามา

ในใจหญิงสาวทั้งหวาดกลัวและสิ้นหวัง คิดว่าตนคงต้องตกเป็นของโจรป่าแน่แล้ว

ตอนที่นางถูกอุ้มกำลังจะขึ้นไปบนหลังม้า ก็รู้สึกว่ามีบางอย่างกระแทกโดยแรง ก่อนจะร่วงลงพื้นได้มีอ้อมแขนแกร่งโอบรัดเอาไว้ แล้วคนผู้นั้นก็พาวิ่งหนีออกมา

เสียงโหวกเหวกโวยวายของพวกโจรดังขึ้นตามหลัง ไปเสกียงเหมยเงยหน้าขึ้น พบว่าผู้ที่พานางหนีไม่ใช่ใครอื่น

“อาชาน...” ความรู้สึกยินดีที่ได้พบอีกฝ่ายเกิดขึ้นอย่างไม่เคยเป็นมาก่อน ดวงตานางร้อนผ่าว

อาชานเข้าไปปล้ำสัตว์ตั้งแต่เช้า พอได้ยินคนพูดว่ามีโจรบุกหมู่บ้าน จึงรีบกลับมาที่เรือน มาถึงก็พบอาจิงนอนจมกองเลือดอยู่บนพื้น และไปเสกียงเหมยกำลังถูกพาขึ้นม้า ชายหนุ่มไม่รอช้ารีบเข้าไปแย่งตัวนางโดยไม่เกรงกลัวสักนิด อุ้มร่างบางไว้แน่น วิ่งหลบหลีกเข้าไปอย่างคล่องแคล่ว

เมื่อได้ยินเสียงไล่ตามจากด้านหลังไม่ไกล ก็พานำพาไปเสกียงเหมยทอดรัดไหล่หนาเอาไว้ด้วยความหวาดกลัว

วิ่งมาได้ระยะหนึ่ง เสียงพวกโจรเงียบลงแล้ว แต่รอยเท้าที่อาชานย่างเดินบนพื้นหิมะย่อมทำให้พวกมันตามพบในไม่ช้า เมื่อมาถึงบริเวณหน้าผา อาชานก็หยุดวิ่ง กวาดมองไปรอบๆ อย่างรวดเร็ว ก่อนจะพาไปเสกียงเหมยไปซ่อนตัวในโพรงไม้หนึ่งซึ่งมีพุ่มไม้บังอยู่ด้านหน้าพอดี

เพราะโพรงไม้มีขนาดเล็ก ไม่อาจเข้าไปได้สองคน เมื่อวางหญิงสาว

ลงแล้ว ชายหนุ่มจึงถอยออกมา จัดการกลบร่องรอยบนพื้นไม่ให้หลงเหลือ
“อาชาน! จะไปไหน อย่าทิ้งข้าไว้!”

“...” อาชานพยายามจะพูดแต่ก็ไม่มีเสียงออกมา จึงทำเพียงยกนิ้วชี้
จดริมฝีปากบอกให้นางอยู่เงียบๆ ดวงตาสีอำพันสั่นไหว
ไปเสียเหมาเหตุการณ์ได้ว่าจะเกิดอะไรขึ้นต่อไป ดวงตากลมโต
เบิกกว้าง

“ไม่ใช่อาชาน กลับมา! อย่าทิ้งข้า!”

เสียงวิ่งไถลเข้ามาเรื่อยๆ อาชานส่งสัญญาณให้นางเงียบแล้วทำที่
เป็นวิ่งไปเจอพวกโจร ในเมื่อถือมีดที่พกติดตัวมาเตรียมสู้กับอีกฝ่าย
แต่เพราะฝ่ายนั้นมีจำนวนมากกว่า สุดท้ายเขาก็ทรุดลงกับพื้น เนื้อ
ตัวเต็มไปด้วยบาดแผล

“บอกมา เธอผู้หญิงไปซ่อนไว้ที่ไหน!” หัวหน้าโจรเตะเขากลิ้งไป
กระแทกต้นไม้ใหญ่จนกระอักเลือดออกมาเประพ่นหิมะขาว

ไปเสียเหมายกมือปิดปากกลืนเสียงร้อง น้ำตาไหลอาบแก้มขณะ
มองร่างสูงที่สะบัดสะบอม แต่ไม่ยอมบอกที่ซ่อนของนาง

ทำอย่างไรชายหนุ่มก็ไม่ยอมเปิดปากบอกที่ซ่อน จนสุดท้ายเป็น
หัวหน้าโจรทนไม่ไหว พันทาบใหญ่ลงไปที่เขา

ตุบ!

อาชานที่ถูกพันด้วยดาบใหญ่ทรุดร่างลงกับพื้น เลือดแดงฉาน
กระจายลงบนพื้นสีขาวเป็นวงกว้าง ชายหนุ่มหายใจระรวย ขณะที่ดวงตา
สีอำพันคู่นั้นมองมายังที่หลบซ่อน รวากับมองทะลุพุ่มไม้เข้าไปถึงหญิง
สาวซึ่งกำลังตกตะลึง

“...” ริมฝีปากซีดเขียวพยายามพูดบางอย่าง แม้จะไม่มีเสียงหลุด
ออกมา ไปเสียเหมายกกลับเข้าใจ

‘อย่าร้องไห้’

หญิงสาวตัวสั่นเทา พยายามกลืนเสียงร้องไห้ ดวงตาแดงช้ำยังคง

มีหยาดน้ำตาไหลลงมาไม่หยุด นางมองไปยัง ‘ร่าง’ ของคนเป็นสามีที่นอนบนพื้น ขณะถูกพวกโจรเดินข้ามเพื่อตามหานางอยู่ครู่หนึ่ง

จนพวกมันจากไป ไปเสวี่ยเหมยจึงค่อยออกจากที่ซ่อนอย่างทุลักทุเลวิ่งไปยังจุดที่อาชานนอนอยู่

“อาชาน...ไม่ละ” นางคุกเข่าลงบนพื้น เอื้อมมือไปแตะตัวอีกฝ่าย พลางสะอื้นอย่างหนักหน่วง

อาชาน...ไม่ฟื้นขึ้นมาอีกแล้ว

ไปเสวี่ยเหมยกอดร่างเขาร้องไห้อย่างน่าสงสาร เรียกชื่อซ้ำๆ หวังว่าอีกฝ่ายจะตื่นขึ้นมา แต่สุดท้ายอาชานก็ไม่มีการกลับมา

“ฮ่าๆ นึกแล้วว่ามันต้องหลบอยู่แถวนี้”

เสียงหัวเราะหยาบค้ายดั่งขึ้นด้านหลัง ไปเสวี่ยเหมยสะดุ้งเหือก รีบลุกขึ้นยืน หันหลังเตรียมจะวิ่งหนี แต่พวกโจรนั้นยืนอยู่ในระยะประชิด

“คิดว่าจะหนีได้อีกหรือ สามีโง่เง่าของเจ้าตายไปแล้ว เจ้าไม่มีทางหนีพวกเรaphันหรอก” หัวหน้าโจรก้าวเข้ามาหาร่างบาง เอื้อมมือหมายจะจับตัวนาง

ไปเสวี่ยเหมยมองพวกโจร ก่อนหันไปมองร่างอาชาน ริมฝีปากบาง แม้แน่นราวกับตัดสินใจบางอย่าง

“อาชาน...ขอโทษที่ทำให้เจ้าตายเปล่า หากชาติหน้ามีจริง ขอให้ข้าเจอกับเจ้า ได้เป็นภรรยาของเจ้า แล้วข้าจะชดเชยให้เจ้าเอง”

“เฮ้!”

โจรผู้นั้นยังไม่ทันจะเอื้อมมือไปถึง ร่างบางก็พุ่งลงหน้าผาสูง หายลับเข้าไปในกลุ่มหมอกเบื้องล่าง

ไปเสวี่ยเหมยที่นึกถึงอดีตคืนสติกลับสู่ปัจจุบัน

ดวงตากลมชัดซึ่งยามปกติเยื่อหุ้มดวงดี เมื่อมองไปยังร่างสูงที่นั่งจ้องหน้าตนตามคำสั่งอย่างเคร่งครัดก็พานทำให้หญิงสาวรู้สึกอับอายใจ

แวตอาอ๋อนโยนลงอย่างชัดเจน

ไม่ว่าจะเป็นเมตตจากสวรรค์หรืออะไรก็ตาม นางขอขอบคุณที่ทำให้
ได้กลับมาอีกครั้ง และได้ทำตามสัญญาที่ให้ไว้แก่เขาผู้นี้

มีสามีเป็นบ่าวแล้วอย่างไร เป็นใบ้พูดไม่ได้แล้วอย่างไร ที่เหลือ
ล้วนดี

รูปงามก็ดี เชื้อฟ่งนางก็ดี ล่าสัตว์หาพินแก่งก็ดี ไม่มองหญิงอื่นก็ดี
ดีขนาดนี้โยนางต้องสนใจเรื่องเล็กน้อยแค่นั้น

ชาตินี้นางจะไม่ผิดพลาดอีก สามีเช่นนี้ นางต้องจับไว้ให้มัน ไม่ให้
หลุดมือไปอีกแน่

เพราะสายตาร้อนแรงที่จ้องมายังตนไม่หยุด ทำเอาจู้ๆ อาชานก็
ชนลุกพริบจนอดหลับแขนตัวเองไม่ได้

สาม

ขบวนรถม้าเคลื่อนตัวผ่านเมืองต่างๆ วันแล้ววันเล่า

ระหว่างเดินทาง ไปเสวยหมอยลั่งให้ทุกคนแวะพักตามโรงเตี๊ยมแทบทุกเมืองที่ผ่าน ซาติก่อนเพราะถูกบังคับจึงต้องเร่งเดินทาง เลยไม่ได้ชื่นชมบรรยากาศเหล่านี้ ครั่งนี้เลยถือโอกาสเที่ยวเล่นระหว่างทางไปด้วย

เมื่อแวะโรงเตี๊ยมใด นางจะสั่งให้อาจิงจ่องห้องพักให้ตนเองกับสามีหวังใช้เวลาร่วมกัน แต่ทุกครั้งเมื่อถึงเวลาเข้านอน นางมองหาร่างสูงที่ได้ก็ไม่พบ จนสอบถามจากบ่าวถึงรู้ว่าอีกฝ่ายหนีไปนอนอยู่ในรถม้ากับเหล่าคนขับทุกคืน

ไปเสวยหมอยได้แต่ฮึดฮัดใจ เจ้าลูกหมานั้นโง่หรือไร นางอุตส่าห์เปิดโอกาสให้ขนาดนี้ กลับเอาแต่หนีอยู่นั่น แล้วแบบนี้แผนมัดใจสามีของนางเมื่อใดจะคืบหน้ากันเล่า

หลังจากเดินทางด้วยรถม้าตลอดหนึ่งสัปดาห์ ไปเสวยหมอยและทุกคนก็มาถึงเมืองหางโจว

เมืองหางโจวอยู่ทางทิศตะวันออกเฉียงเหนือของเมืองหลวง ติดกับ

เมืองจิ้งโจวซึ่งเป็นเมืองชายแดน ทั้งยังติดแคว้นอู่ เป็นเมืองที่เรียบง่าย เนื่องจากใกล้ชายแดนจึงมักมีโจรป่าซึ่งเป็นคนจากแคว้นข้างเคียงลอบเข้ามาปล้นสะดม แต่เพราะมีกองทัพแคว้นหนานที่แข็งแกร่งซึ่งดูแลโดยบิดา นาง เหล่าโจรจึงถูกรวบปราบไปนานแล้ว ครั้งล่าสุดที่พบโจรคือหลังจากนี้อีกสองปี ซึ่งก็คือตอนที่นางตายในชาติที่แล้วนั่นเอง

รถม้าเคลื่อนผ่านประตูเมือง วิ่งเข้าไปลึกจากตัวเมืองจนเกือบถึงสุดเขตเมืองที่ติดกับภูเขาสูงล้อมรอบเป็นแนวกั้น ในที่สุดก็จอดลงหน้าประตูเรือนขนาดใหญ่หลังหนึ่ง มีป้ายเหนือประตูเขียนด้วยตัวอักษรว่า ‘ไป’ ดูเก่าพอสมควร

แม้จะไม่ใหญ่โตเหมือนจวนขุนนาง แต่ก็มีเนื้อที่กว้างขวางเทียบเท่าเรือนเศรษฐีทั่วไป เพราะไม่ค่อยมีเหล่าเจ้านายมาอาศัยหลายสิบปี เมื่อไรคนพักอาศัย เรือนจึงดูเก่าทรุดโทรมตามกาลเวลา

ไปเสวี่ยเหมยพยักหน้าทีหนึ่ง อาจึงพลันเข้าใจ ก้าวลงจากรถม้าไปเคาะประตูใหญ่แล้วยืนรอ ลักพักก็มีเสียงความเคลื่อนไหวหน้าประตู พร้อมประตูที่ค่อยๆ เปิดออก เป็นชายหญิงชราคู่หนึ่ง ทั้งสองเดินออกมาทำความเคารพไปเสวี่ยเหมยด้วยความนอบน้อม

“ค่านับคุณหนูใหญ่ บ่าวชื่อหูเฟิง ส่วนนี้ภรรยาของบ่าวหูเหลียน เป็นผู้ดูแลเรือนแห่งนี้ขอรับ”

“รบกวนลุงเฟิงกับป้าเหลียนแล้ว ท่านคงได้รับข่าวแล้วว่าต่อไปข้ากับสามีจะมาอยู่ที่นี่” ไปเสวี่ยเหมยเอ่ยกับทั้งสองอย่างเป็นกันเอง

“บ่าวได้รับข่าวเมื่อสามวันก่อนขอรับ ก่อนคุณหนูใหญ่จะมาที่นี่ บ่าวได้ทำความสะอาดเรือนนี้แล้ว เชิญคุณหนู และเอ่อ...” ลุงเฟิงหันไปทางร่างสูงที่ยืนข้างคุณหนูใหญ่

ไปเสวี่ยเหมยยิ้มบาง ก่อนผายมือไปทางคนตัวโตข้างกาย “นี่คืออาช่าน สามีของข้า”

“บ่าวเสียมารยาทแล้ว คารวะท่านเขย” ลุงเฟิงได้ยินเช่นนั้นก็รีบ

เปลี่ยนสรรพนามใหม่ทันที

ไปเสวียเหมยพยักหน้าอย่างพอใจ เอื้อมไปจับมือคนข้างกายจนรู้สึกถึงอาการสะดุ้งจากอีกฝ่าย พลางเงยหน้ามองอาชานที่มองมาทางตน “เข้าบ้านเถอะ”

อาชานมองมือขาวที่จับมือหยาบกร้านของเขาคู่มือหนึ่ง แม้จะรู้สึกละอายใจ ไม่เหมาะนัก แต่เมื่อเห็นดวงตากกลมโตที่มองมาอย่างเอาแต่ใจแล้ว จึงเพียงกุมมือนางไว้หลวมๆ พาร่างระหงเดินเข้าไปในเรือน ปล่อยให้พวกบ่าวรับใช้ชนของลงจากรถม้า โดยมีอาจึงเป็นผู้ดูแล

กว่าจะมาถึงเรือนก็เป็นยามเย็น² หลังจากไปเสวียเหมยตรวจสอบเรือนพักของตน ก็ปล่อยให้อาจึงควบคุมบ่าวรับใช้ที่ติดตามมาด้วยจัดเก็บข้าวของ นางฟังลุงเฟิงเล่าข้อมูลเกี่ยวกับเรือนแห่งนี้จนละเอียด ไม่นานก็ถึงเวลาเมื่อเย็น บ่าวรับใช้ทำกับข้าวสามอย่างขึ้นโต๊ะพร้อมข้าวสองชาม

ตั้งแต่ออกมาจากจวน ทุกมื้ออาหารนางจะบังคับอาชานให้มานั่งกินด้วยเสมอ แม้จะเห็นแววตาลำบากใจของเขา แต่นางก็ทำเป็นไม่สนใจอาชานไม่ใช่บ่าวของนางอีกต่อไป อย่างไรก็ตามทำตัวให้ชินเข้าไว้จะดีกว่า

สามีภรรยาที่นั่งกินอาหารกันอย่างเรียบร้อย มีเสียงตะเกียบกระทบชามดังขึ้นเป็นบางครั้ง

ไปเสวียเหมยคิบบกับข้าวใส่ชามข้าวของชายหนุ่ม เพราะอาชานยังคงกริ่งเกรง เวลากินอาหารด้วยกันจึงไม่ค่อยขยับตะเกียบนัก เลยเป็นหน้าที่นางต้องคอยบริการสามี

อาชานก็ว่าง่าย นางคิบบอะไรใส่ชามล้วนกินหมด หลายครั้งไปเสวียเหมยมักแกล้งคิบบผักหรือกระเทียมที่ไม่ชอบใส่ชามอีกฝ่าย เจ้าตัวก็กินไปโดยสีหน้าไม่เปลี่ยนแม้แต่หน่อย ทำเอาคนอยากแกล้งขุดใจเสียเอง

² ช่วงเวลาตั้งแต่ 15.00 น. ถึง 16.59 น. หรือเวลาบ่ายคล้อย

หลังมื้ออาหาร ไปเสวียเหมยก็รีบคว้ามือหนาไว้ เมื่ออาชานทำท่าจะลุกขึ้น “เจ้าจะไปไหน”

“...” อาชานอ้าปากราวจะพูดบางอย่าง สุดท้ายก็ทำเพียงเบนสายตาไปนอกเรือนเป็นการบอกอีกฝ่าย

เพราะรู้ว่าเขาจะหนีเหมือนทุกครั้ง นางจึงฉุดมืออาชานให้นั่งลงตามเดิม วันนี้นางต้องคุยกับชายหนุ่มให้รู้เรื่อง

“อาชาน”

“...”

“ข้ารู้ว่าเจ้าไม่ได้โง่ ดังนั้นเจ้าควรจะรู้ว่าตอนนี้เราแต่งงานกันแล้ว”

“...” แม้ใบหน้าจะยังนิ่งสงบ แต่ดวงตาสีอำพันกลับสั่นไหว บ่งบอกว่ากำลังรับฟังอยู่

ไปเสวียเหมยพูดต่อ “เจ้ารู้ความหมายของการแต่งงานหรือไม่”

ชายหนุ่มที่สีหน้านิ่งสงบเมื่อครู่เริ่มมีริ้วสีแดงพาดผ่านหน้า ก่อนจะผงกศีรษะทีหนึ่ง เรียกความมั่นใจให้ไปเสวียเหมยขึ้นมา อย่างน้อยสามีของนางก็ยังมีความเขินอายอยู่บ้าง

นางขยิบหน้าไปหาอีกฝ่าย มองจับจ้องอัญมณีคู่นั้น “ในเมื่อเจ้ารู้เช่นนั้นก็ควรรู้ว่าตอนนี้ข้าคือภรรยาของเจ้า และเจ้าคือสามีของข้า”

“...”

อา...ใบหูอีกฝ่ายแดงเรื่อแบบนั้นน่ารักจริงๆ

ไปเสวียเหมยพูดต่อ “ดังนั้นการที่เจ้าหนีไปนอนที่อื่นทุกวันแบบนี้มันหมายความว่าอย่างไรรู้หรือไม่” หญิงสาวจ้องใบหน้าหล่อเหลาขณะทำเสียงจริงจัง มองสีหน้าเขาที่กำลังคิดหนัก

“...”

“หมายความว่าข้าเป็นภรรยาที่ไม่ดี สามีถึงได้หนีหาย ไม่ยอมร่วมเตียง” พอมองดวงตาคู่งามที่เบิกขึ้นอย่างตกใจแล้ว ริมฝีปากนางก็อดกระตุกยิ้มไม่ได้ แต่ยังต้องแสรวางท่าจริงจังเพื่ออบรมอีกฝ่าย

“ข้างดงามหรือไม่”

อาชานรีบพยักหน้า เห็นแบบนั้นไปเสียเหมยก็เซิดหน้าขึ้นเล็กน้อย
อย่างพึงพอใจ

“ตั้งแต่แต่งงานมา ข้าเคยทุบตีเจ้าหรือไม่”

อาชานรีบส่ายหน้า ตั้งแต่แต่งงานมา นางไม่เคยทุบตีเขาสักครั้ง ทั้ง
ยังคอยถามไถ่อย่างใส่ใจ

“แล้วข้าเคยให้เจ้าอดข้าว ใช้เจ้าทำงานหนักหรือไม่”

ชายหนุ่มส่ายหน้าอีกครั้ง

“ข้าขี้บ่นหรือไม่”

“...” ครานี้ชายหนุ่มไร้ซึ่งท่าที่ตอบรับ นั่งคิดอยู่นานจนไปเสียเหมย
ก็ว่กระตุก ฟาดด้ามพัดลงกับแขนเขาจนอีกฝ่ายสะดุ้ง จากนั้นก็รีบส่ายหน้า
เมื่อได้รับคำตอบที่พอใจ ไปเสียเหมยก็ยิ้ม พร้อมคลี่พัดยกขึ้นบัง
ริมฝีปาก มองสามีแล้วเอ่ยคำพูดที่เป็นดังประกาศิต ไม่อาจขัดคำสั่งได้

“ในเมื่อข้าเป็นภรรยาที่ดี ดังนั้นตั้งแต่วันนี้ไป เจ้าต้องมานอนที่ห้อง
ทุกคืน สามีเข้าใจหรือไม่”

แล้วสามีเช่นอาชานจะอย่างไรได้ นอกจากเดินตาม ‘ภรรยา’ เข้า
เรือนนอนอย่างเชื่อฟัง

**หลังจากบังคับสามีเข้ามานอนในห้องสำเร็จ ไปเสียเหมยก็ต้องปวด
หัวอีกครั้ง**

เจ้าลูกเต่านี้อย่างไรหรือ นางอุตส่าห์ทนเก็บยางอายแล้วเชื่อเชิญ
ขนาดนี้ จนอีกฝ่ายเข้ามานอนร่วมห้องได้สำเร็จ เขากลับทำตามที่นางบอก
จริงๆ

ตอนนี้ชายหนุ่มกำลังปูผ้าลงบนพื้นหน้าเตียงใหญ่ด้วยผ้าที่ดูเหมือน
ชุดตนเอง เตรียมจะนอนลงบนพื้น นางซึ่งเพิ่งออกมาจากห้องอาบน้ำหลัง
แต่งตัวเสร็จได้แต่ยืนอึ้ง รู้สึกปวดขมับจนต้องยกมือขึ้นนวด

ไปเสวียเหมยในชุดนอนตัวบางเดินไปนั่งที่ขอบเตียง มองสามีซึ่ง
นั่งทำตัววุ่นวายบนพื้นโดยไม่สนใจมองนางเลยสักนิด มุมปากนางพลัน
กระตุก ก่อนเอ่ยเรียกอีกฝ่าย

“อาซ่าน”

“...” อีกฝ่ายยังคง ‘ยุ้ง’ กับการขยับผ้าปูที่พื้น ไม่เงยหน้ามองนาง
แม้แต่หน่อย

ดวงตากลมเซิดวาววับ มองร่างสูงที่ล้มตัวลงนอนหันหลังให้เตียงใหญ่
ก็เกิดความคิดร้ายกาจ รอยยิ้มหวานหยดที่ใครเห็นแล้วคงรู้สึกหวาดกลัว
ผุดขึ้นท่ามกลางแสงจันทร์สลัว

เท้าเปลือยเปล่าก้าวลงจากเตียงอย่างเงิบเซียบ ก่อนที่อีกฝ่ายจะหัน
รู้ตัว ไปเสวียเหมยก็ทิ้งกายนั่งลงข้างเขา

กลิ่นหอมที่ลอยมาแตะจมูก รวมถึงไออุ่นเจือจางจากด้านหลังทำให้
อาซ่านรู้สึกตัวรีบหันกลับมา ก่อนจะเสียวหลักหนายหลังลงไปเพราะร่าง
นุ่มนวลข้างกายขยับขึ้นมานอนเกยเขาแทบทั้งตัว เข่นรีวงามเลือนกอด
รัดร่างหนาไว้แน่น รวกับกลัวอีกฝ่ายจะหนีหาย ซึ่งก็คงเป็นเช่นนั้นแน่...
ไปเสวียเหมยคิด

“...” ริมฝีปากหยุกอัออกราวจะพูดบางอย่าง แต่แล้วก็หุบลง อาซ่าน
พยายามดันร่างนุ่มนวลออกอย่างแผ่วเบา

เพราะกลัวอีกฝ่ายเจ็บจึงไม่ออกแรงมาก เช่นนี้ไหนเลยจะสู้แรงรัด
แน่นของไปเสวียเหมยได้

นางเดินหน้ารุกสามี ใบหน้างดงามซุกลงบนอกหนา ปกปิดริ้วแดง
บนหน้าไม่ให้ใครคนเห็นว่ากำลังอายเพียงใด ทำใจกลัวชุดดำรัดใจสามีที่
เคยร่ำเรียนมาใช้ ยกตัวขึ้นเล็กน้อย เบียดความนุ่มนวลบนอกกว้าง พลัง
ขยับหน้าไปใกล้ จ้องดวงตาสีอำพันที่สั่นไหวสะท้อนแสงจันทร์ มือเรียว
ลูบรอบหน้าเขา หญิงสาวเอ่ยด้วยน้ำเสียงยั่วเย้า

“สามีอยากเปลี่ยนบรรยากาศ เหตุใดไม่บอกภรรยาเล่า หากเจ้าชอบ

‘บนพื้น’ ภรรยาจะได้ให้คนเตรียมเบาะนุ่มไว้ พื้นแข็งแบบนี้ แค่เลื้อยของ
สามี ภรรยาก็คิดว่ามันออกจะ...ลำบากไปสักนิด” นางพุดพลางไล่ปลายนิ้ว
บนแผ่นนอกกว้างตรงสาบเลื้อยที่แหวกออก

“...”

ไปเสวี่ยเหมยรู้สึกได้ว่าร่างเขาแข็งทื่อ “แต่เพื่อสามี ภรรยาไหนเลย
จะขัดใจ เช่นนั้นเรา...” น้ำเสียงนั้นอ่อนหวานยั่วเย้า พร้อมกับริมฝีปากบาง
ที่เลื่อนขึ้นจุ่มพิตปลายคางหนา มือยังคงลูบไล้แผ่นนอกกว้าง ทำท่าจะสอด
เข้าไปในสาบเลื้อย

เพราะมีแค่แสงจันทร์ที่ส่องสว่าง จึงไม่อาจเห็นว่าใบหน้าอีกฝ่ายเป็น
เช่นไร แต่เมื่อเห็นท่าทางแข็งทื่อของคนใต้ร่าง ใจที่ฮึกเหิมของไปเสวี่ยเหมย
ก็เหมือนจะลดลงครึ่งหนึ่ง ก่อนที่ความกล้าของนางจะหมดลง เตรียมผละ
ออกอย่างยอมแพ้นั้น จู่ๆ ก็รู้สึกเหมือนโลกพลิกกลับ

ดวงตากลมโตกะพริบด้วยความสับสน มองนัยน์ตาลี้อำพันวาววับ
ใต้เงาจันทร์ ใบหน้าหนึ่งเฉยนั้นเหมือนกำลัง...อดกลั้นกับบางสิ่งจนได้ยิน
เสียงกัดฟันกรอด

ไปเสวี่ยเหมยแอบกลืนน้ำลายด้วยความประหม่า ความกล้าที่เคยมี
คล้ายกระเจิงหายไปไหนหมดไม่ทราบ เมื่อเห็นอีกฝ่ายยังคงนิ่งอยู่ท่าเดิม
โดยไม่ขยับ ทั้งยังหายใจแรงราวกับระงับอารมณ์บางอย่าง ก็รีบดึงความ
กล้ากลับมาแนบร่างดังเดิม เรียวแขนขาวผ่องโอบรอบลำคอแกร่ง ยกยืม
เชยชวนเต็มที่ “ไม่คิดว่าสามีจะใจร้อนเช่นนี้ ถ้าเช่นนั้น...”

ขณะจะเลื่อนหน้าขึ้นจุ่มพิตปลายคาง ไปเสวี่ยเหมยก็รู้สึกว่าร่างลอย
ขึ้น นางกะพริบตาอย่างงุนงง

เสียงถอนหายใจดังขึ้นจากร่างสูงใหญ่ที่กำลังซ้อนอุ้มคนตัวเล็กขึ้น
จากพื้น หลังจากเขาระงับอารมณ์พลุ่งพล่านในกายสำเร็จ ใบหน้าหล่อเหลา
ก็ดูยุ่งเหยิง คิ้วเข้มขมวดเป็นปมราวกับเจอปัญหาใหญ่ที่ไม่รู้วิธีแก้

ท่าทางเหล่านั้นทำเอาไปเสวี่ยเหมยหัวเราะคิก กลับมาสอดแซนรอบ

ลำคอแกร่ง ปล่อยให้อีกฝ่ายอึดมายังเตียงกว้างสี่เสาที่ปูด้วยพูกนอนนุ่ม

หลังจากอาชานวางไปเสวียหมยลงบนเตียง นางก็ไม่ปล่อยให้อีกฝ่ายหนีได้อีก ดึงข้อมือเขาจนล้มลงมานอนเคียงข้าง ก่อนจะรีบปีนขึ้นไปนอนทับอีกฝ่ายไว้ ราวกับทับไว้แบบนี้เขาจะหนีไปไหนไม่ได้ ใบหน้างามซุกลงบนอกหนาแล้วหลับตาลงทันที

“วันนี้สามีกงเหน้อย ข้าภรรยาจะไม่แกล้งเจ้าแล้ว แต่ถ้าเจ้าหนีลงจากเตียงอีกเมื่อไร อย่าหาว่าภรรยารังเกะเล่า” นางพูดกำชับแล้วแกล้งหลับไปทันที ไม่เปิดช่องให้ปฏิเสธ

อาชานที่โดนทับไว้ได้แต่ถอนหายใจอีกรอบ มองร่างขาวผ่องนุ่มนิ่มที่มีกลิ่นกายหอมบนอกกดอย่างเงียบเชียบ ในใจรู้สึกสับสน แปลกใจ ไม่คาดคิดในเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นหลายวันมานี้

แม้ไปเสวียหมยจะขึ้นชอบดวงตาเขาจนเอ็นดูมากกว่าบ่าวชายคนอื่น ๆ แต่เขาก็รู้จักไปเสวียหมยคุณหนูใหญ่แห่งจวนแม่ทัพดีว่านางไม่เคยเห็นบ่าวไพร่อยู่ในสายตา ยิ่งต้องกลายมาเป็นภรรยาของบ่าวรับใช้ อีกฝ่ายคงไม่ยอมแน่

แต่ไม่รู้เกิดอะไรขึ้น หลังจากเหตุการณ์วันนั้น คุณหนูใหญ่ที่อารมณ์ร้ายกลับเปลี่ยนไป ทั้งยังปฏิบัติต่อเขาราวกับยอมรับเป็นสามีของนางจริงๆ แม้ตอนแรกเขาจะคิดว่าคงเป็นแผนนาง แต่จนถึงตอนนี้ก็ยังไม่เห็นว่านางจะมีแผนการอะไร นอกจากนั้นยังดูเหมือนไปเสวียหมยยินดีมาใช้ชีวิตที่บ้านบรรพบุรุษแห่งนี้จริงๆ ไม่ได้เสแสร้ง

อีกทั้งเหตุการณ์เมื่อครู่ เขาก็คิดมาก่อนว่านางจะกล้าทำเช่นนั้น เดิมคิดว่าพอเห็นเขานอนที่พื้น นางจะปล่อยให้นอนอยู่เช่นนั้น ซึ่งก็ไม่แปลก เพราะนางอาจให้เขามานอนในห้องเพื่อรักษาชื่อเสียงภรรยาที่ดีต่อหน้าผู้อื่น แต่เหตุการณ์กลับเกินคาดจนชายหนุ่มเกือบหลุดการควบคุม

กลิ่นกายหอมหวาน น้ำเสียงยั่วเย้า ความนุ่มหยุ่นที่บิดเบียดเสียดสี อีกทั้งปลายนิ้วเนียนที่ลูบไล้ตามเรือนร่าง อาชานที่เป็นชายหนุ่มแข็งแรง

กำยำจะทนไหวได้อย่างไร

แต่เมื่อเห็นดวงตาตื่นกลัวของคนข้างใต้เพียงครู่ ชายหนุ่มพลันได้สติ พยายามประคองจิตใจกลับมาอย่างยากลำบาก อีกทั้งนางยังมีที่ท่ากลับมา กล้าแกร่งอีกครั้ง เอื่อยยว่เข้าไม่หยุดจนเขาต้องยอมแพ้ อ้อมร่างบางไปส่ง ที่เตียง แล้วกลายมาเป็นเบาะนอนให้นางเช่นนี้

เมื่อเสียงลมหายใจสม่ำเสมอตั้งขึ้น ก็รู้ได้ว่าอีกฝ่ายเข้าสู่ห้วงนิทรา แล้ว ทำทางซุกซบราวกับหาแหล่งปลอดภัยของหญิงสาวพาให้เขาค้นยุบยิบ ในอก จนสุดท้ายชายหนุ่มก็ไม่ขยับลงจากเตียงเช่นที่คิดไว้ตอนแรก

ยอมเป็น ‘ที่นอนอุ่น’ ให้ผู้เป็นภรรยาของตนทั้งคืน

วันรุ่งขึ้น หลังจากกินมื้อเช้าเรียบร้อยแล้ว ไปเสวียเหมยก็เรียกลุงเฟิง
เข้ามาพบ

ในบรรดาทรัพย์สินที่มารดาเตรียมไว้ให้ นอกจากเรือนบรรพบุรุษ
แห่งนี้ยังมีโฉนดที่ดินในเมืองหางโจวอีกหลายฉบับ ส่วนใหญ่เป็นที่ดิน
ปล่อยเช่าทำการเกษตร รวมถึงกิจการในตัวเมืองอีกสองแห่ง

ที่ดินและกิจการในเมืองหางโจวเดิมเป็นชื่อของบิดานาง ดูแลโดย
ตระกูลไป่สายรองที่อาศัยในเมืองนี้ การที่โฉนดพวกนี้มาอยู่ในมือนาง แสดง
ว่าบิดาคงฝากมารดามอบให้กระมัง

ไป่เสวียเหมยยิ้มบางกับตัวเองยามมองของขวัญเหล่านี้

ลุงเฟิงเดินมาหยุดตรงหน้าหญิงสาวด้วยท่าทางนอบน้อม “คุณหนู
มีอะไรให้บ่าวรับใช้หรือขอรับ”

ไป่เสวียเหมยส่งโฉนดที่ดินและกรรมสิทธิ์ร้านค้าทั้งหมดให้อีกฝ่าย
พลางเอ่ยถาม “ลุงเฟิงรู้หรือไม่ว่าค่าเช่าที่ดินเหล่านี้ รวมถึงเงินที่ได้จากร้าน
อยู่ที่ใด ใครเป็นผู้ดูแล”

ชายชราเปิดดูบีกกระดาดในมือ ก่อนจะเงยหน้าสบตาหญิงสาวด้วยท่าทางลำบากใจ “เอ่อ...คือ...”

เหตุใดไปเสียเลยหมดยจะไม่รู้ว่าชายชรากังวลเรื่องใด ย่อมรู้อยู่แล้วแต่ต้องการถามอีกครั้งเพื่อให้แน่ใจ “ตอบเข้ามาเถอะ”

ชายชราถอนหายใจ “เดิมเป็นบ่าวที่คอยเก็บค่าเช่าส่งให้จวนแม่ทัพในเมืองหลวงขอรับ แต่หลายปีก่อนนายท่านจากตระกูลรองไม่รู้ว่าไปคุยอันใดกับนายท่านใหญ่ หลังจากนั้นจึงเป็นนายท่านรองที่ดูแลเรื่องค่าเช่ารวมถึงกิจการในเมืองทั้งหมดขอรับ”

‘ตระกูลรอง...คงเป็นน้องชายของบิดาที่เกิดจากตระกูลไปสายรองสินะ’

ไปเสียเลยหมดยคล่ายรอยยิ้ม แสดงสีหน้าเรียบเฉย ก่อนจะสั่งการอีกฝ่าย “ส่งคนไปแจ้งท่านอ่าวว่าให้นำเงินค่าเช่าของปีนี้มาให้ข้า รวมถึงสมุดบัญชีร้านค้าทั้งหมดด้วย ข้าอยากรู้ว่ากิจการของข้าเป็นเช่นไรบ้าง”

ลุงเฟิงได้ยินเช่นนั้นก็แสดงสีหน้ายินดี “ขอรับ บ่าวจะบริหารจัดการให้ทันที”

ไปเสียเลยหมดยพยักหน้า “รบกวนลุงเฟิงแล้ว แล้วก็...ข้ามีเรื่องต้องการอีกอย่าง”

ชายชราเงยหน้าด้วยความสงสัย “อันใดหรือขอรับ”

“ข้าต้องการปรับปรุงบ้านใหม่”

ไปเสียเลยหมดยสำรวจรอบเรือนแล้วพบว่าตัวเรือนส่วนใหญ่ทรุดโทรมไปมาก แม้จะได้รับการดูแลจากลุงเฟิงตลอดเวลาที่ผ่านมา แต่ส่วนชำรุดก็ยากที่ชายชราจะแก้ไขได้ นอกจากเรือนหลักซึ่งยังสภาพดี เรือนอื่นๆ ล้วนผุพัง ไม่สามารถอาศัยได้เลย

ชาติที่แล้วนอกจากเรือนหลักที่อาศัยได้นั้น ไปเสียเลยหมดยไม่เคยสนใจว่าผู้อื่นจะพักกันอย่างไร เพราะคิดจะอยู่เพียงไม่นาน รอหาทางกลับเข้าเมืองหลวง เลยไม่คิดปรับปรุงซ่อมแซมเรือนหลังนี้ จนกระทั่งนางตาย

มารอบนี้เพราะคิดจะสร้างครอบครัวขึ้นที่นี่ จึงต้องเริ่มจากการมีบ้าน
ที่แข็งแรงคงามเสียก่อน

“ลุงเฟิงช่วยหาช่างมาซ่อมแซมตัวเรือน หลังคา และเรือนน้อยใหญ่
ต่างๆ ให้ข้าที ใช้วัสดุที่แข็งแรงทนทาน ค่าใช้จ่ายมาเบิกที่ข้าได้เลย ส่วน
ประตูเรือนเปลี่ยนใหม่ ป้ายด้านหน้าก็เปลี่ยน มันเก่ามากแล้ว อ้อ...สระน้ำ
ก็ตื้นเขิน ให้คนมาขุดลอกแล้วสร้างศาลากลางน้ำด้วย ยังมี...”

“เอ่อ...คุณหนู บ่าวเกรงว่าค่าใช้จ่ายมันจะ...” ชายชราฟังหญิงสาว
ร่ายรายการที่ต้องทำแล้วก็เอ่ยขึ้นอย่างลำบากใจ

แม้จะไม่ใช่ว่าในเมืองหลวง แต่ค่าใช้จ่ายของการสร้างบ้านไหนเลยจะ
ถูก แล้วคุณหนูยังต้องการปรับปรุงเรือนทั้งหลาย ไม่เท่ากับสร้างใหม่เลย
หรือ

ไปเสวี่ยเหมยเข้าใจความหมายของชายชรา จึงเอ่ยด้วยรอยยิ้ม “ลุง
เฟิงอย่าห่วงเลย ค่าใช้จ่ายพวกนี้เพียงเล็กน้อยเท่านั้น ข้าตัดสินใจจะอยู่
ที่นี่ ดังนั้นบ้านควรเป็นบ้านมากกว่านี้”

ถึงนางจะถูกขับไล่ออกจากจวน แต่นางคือคุณหนูใหญ่ที่เกิดจาก
ฮูหยินเอก นอกจากสินเดิมที่มารดาจัดเตรียมให้ ฮูหยินไต้ยังแทบกวาดเอา
คลังสมบัติส่วนตัวให้นางเกือบทั้งหมด ยังดีที่ไปเสวี่ยเหมยปฏิเสธรับพวก
เครื่องประดับชิ้นใหญ่เพราะไม่สะดวกขนย้าย เพียงแค่นี้ต่อให้นางไม่ทำงาน
ก็แทบจะกลายเป็นเศรษฐินีในเมืองหางโจวแล้ว

หากชาติที่แล้วนางไม่โง่ ผลาญทรัพย์ไปกับเรื่องไร้สาระ คงใช้ชีวิต
สุขสบายไปทั้งชาติ

ลุงเฟิงได้ฟังก็ไม่เอื่อยอะไรอีก นอกจากแจ้งรายละเอียดเพิ่มเติม ก่อน
จะขอตัวไปจัดการ ไปเสวี่ยเหมยหุบพัดลงบนฝ่ามือแล้วลุกขึ้นยืน เวลานั้น
อาจิงก็เดินเข้ามาพอดี

“คุณหนูเจ้าคะ”

“อาช่านล่ะ”

“ท่านเขย เอ่อ...” อาจึงทำหน้าลำบากใจ

ไปเสวี่ยเหมยหรีตาเอ่ย “พูดมา”

“ท่านเขย...กำลังกวาดพื้นอยู่ที่ลานหน้าบ้านเจ้าค่ะ คุณหนู!” อาจึงรีบวิ่งตามคุณหนูของตนที่เดินไปอย่างรวดเร็ว

ไปเสวี่ยเหมยเดินฉับๆ ออกไปยืนตรงระเบียง มองลานกว้างที่มีอาชานในชุดผ้าป่านสีซีด กำลังก้มหน้ากวาดลานบ้านกับบ่าวคนอื่นๆ มือเรียวกำด้ามพัดแน่น ก่อนจะก้าวเข้าไปหาอีกฝ่าย

อาชานที่กำลังกวาดเศษใบไม้มากองรวมกันได้ยินเสียงฝีเท้าจากด้านหลัง แผ่นหลังพลันรู้สึกถึงแรงกดดัน จึงหยุดกวาดแล้วหันกลับไป ดวงตาสีอำพันมองใบหน้างดงามที่ตอนนี้บังตึง ดวงตากลมโตปลายหางตาเชิดที่ดูเจ้าอารมณ์ยามนี้กำลังจ้องเขาอย่างเอาเรื่อง ทำเอาชายหนุ่มต้องหลุบตาลง ไม่กล้าสบตาอีกฝ่าย

ไปเสวี่ยเหมยมองอาชานที่ก้มหน้าแล้วเปลี่ยนเป้าหมายไปที่บ่าวชายซึ่งยืนเกาะกลุ่มอยู่ไม่ไกล ริมฝีปากบางเผยยิ้มไปไม่ถึงดวงตา เอ่ยด้วยเสียงเย็นชา

“ดีเหลือเกิน ให้เจ้านายมาช่วยทำงาน สงสัยข้าควรต้องเปลี่ยนบ่าวชุดใหม่กระมัง”

พวกบ่าวชายได้ฟังพลันหน้าซีด เดิมนั้นพวกเขากวาดพื้นกันอยู่ดีๆ อาชานก็เข้ามากวาดเอง แต่ก็ไม่ได้ไปห้ามปราม เพราะคิดว่าอีกฝ่ายก็เป็นบ่าว ถึงจะได้แต่งงานกับคุณหนูใหญ่ แต่ด้วยนิสัยของนาง อย่างไรก็ตามอาชานก็คงโดนถีบหัวส่งออกมา ไม่คิดว่าจะเกิดเหตุการณ์เช่นนี้

อาชานที่รู้ว่าตนทำให้ผู้อื่นเดือดร้อนแหยงหน้ามองหญิงสาวที่กำลังจ้องพวกบ่าวแล้วอ้าปากส่งเสียง “อา” พลังส่ายหน้า

ไปเสวี่ยเหมยหันกลับมามองสามีตน รู้สึกโมโหกับการกระทำของเจ้าตัว แต่ก็พยายามระงับอารมณ์ เมินท่าทางน่าสงสารนั้นแล้วหันไปสั่งบ่าวไพร่

“หากคราวหน้าเห็นว่าใครปล่อยให้สามข้าทำงานเช่นนี้อีก ข้าจะไล่มันออก! จำไว้” พูดจบก็จับไม้กวาดในมือหนาโยนลงพื้นแล้วลากแขนเขาเดินไปที่ประตูใหญ่ “อาจิง สิ่งคนเตรียมมรดกมา ข้าจะเข้าเมือง”

“เจ้าคะคุณหนู” อาจิงรับคำสั่ง ก่อนจะรีบวิ่งไป

แม้ทางโจจะไม่ใช่เมืองใหญ่ แต่ด้วยความที่เป็นเมืองซึ่งมีการผลิต
อัญมณีจำนวนมาก จึงค่อนข้างอุดมสมบูรณ์ ผู้คนออกมาจับจ่ายซื้อของกันมากมาย บรรยากาศคึกคักเป็นอย่างยิ่ง

ไปเสวี่ยเหมยมองไปนอกหน้าต่างรถม้าด้วยความสนใจ

อาชานที่นั่งเกร็งจนเมื่อยมาตลอดทาง ด้วยตั้งแต่ขึ้นรถม้ามา ไปเสวี่ยเหมยมองไม่ยอมมองเขา เอาแต่จ้องไปนอกหน้าต่าง พอเขาทำท่าจะขยับตัว ก็ถูกดวงตาโตนั้นถลึงมองจนต้องนั่งนิ่ง ไม่กล้าเคลื่อนไหวอีก

เขาไม่รู้ว่ามีฝ่ายใครเรื่องใด เพราะปกติเขาก็ทำงานเหล่านี้ อีกทั้งเห็นพวกบ่าวชายทำงานกันแล้วตนไม่มึนงา จึงอาสาเข้าไปช่วยเพียงเท่านั้น

แต่งงานมาหลายวันแล้ว อาชานเพิ่งเคยโดนไปเสวี่ยเหมยมองโกรธครั้งแรก เขาทำตัวไม่ถูกจริงๆ

ในที่สุดรถม้าก็หยุดลง บ่าวรับใช้เดินมาเปิดประตुरถม้า อาชานเห็นดังนั้นจึงรีบก้าวลง แล้วหันไปเอื้อมมือรอรับหญิงสาวก้าวลงมา

ไปเสวี่ยเหมยมองมือหนาที่ยืนมารอรับด้วยแววตาแปลกใจ พอเห็นท่าทางราวกับเด็กที่ถูกผู้ใหญ่ดุกำลังพยายามทำตัว ‘ดี’ ตรงหน้า ก็ถอนใจเบาๆ ก่อนวางมือลงไป ก้าวลงจากรถม้าด้วยท่วงท่างดงาม

“อีกหนึ่งช่วยาม³ ค่อยกลับมารับพวกข้า เจ้าไปหาที่พักเถอะ” นางเอ่ยกับคนขับรถม้า ก่อนจะเดินเข้าไปในร้านค้าแห่งหนึ่ง

เรือนไม้ใหญ่โตแห่งนี้คือร้านเสื้อผ้าใหญ่ที่สุดในเมือง มีผ้าหลากสีสัน

³ 1 ชั่วโมง เทียบเท่ากับ 2 ชั่วโมง ตามเวลาสากล

งตาม กระทั่งแบบในเมืองหลวงก็มี จึงเป็นที่นิยมจากเหล่าคุณหนูคุณชาย

ไปเสวี่ยเหมยเดินเข้ามาในร้าน ด้วยใบหน้างดงามรวมถึงชุดที่สวยงาม ซึ่งเป็นเนื้อผ้าอย่างดีแบบในเมืองหลวง เจ้าของร้านประเมินแล้วว่านางเป็น ลูกค้าถุงเงินหนัก จึงรีบเดินมาต้อนรับด้วยใบหน้ายิ้มแย้ม

“ยินดีต้อนรับคุณหนูท่านนี้ ต้องการสินค้าแบบใดหรือขอรับ ร้านเรามีสินค้ามากมาย แม้แต่เสื้อผ้าสั่งตัดพิเศษจากเมืองหลวงเราก็มียขาย หรือจะเลือกแบบสั่งตัดเราก้รับทำ โปรดแจ้งได้เลยขอรับ”

ไปเสวี่ยเหมยยิ้มบาง ดึงแขนอาชานมายืนข้างกายแล้วเอ่ยกับเจ้าของร้าน “ข้าต้องการชุดสำหรับบุรุษท่านนี้ เอาเป็นชุดสวมอยู่บ้านสลิปชุด สวมนอนสลิปชุด ชุดสำหรับหน้าร้อนสลิปชุด ส่วนชุดสำหรับหน้าหนาวยังไม่ต้องเผื่อจะมีแบบใหม่เข้ามา ถึงตอนนั้นข้าค่อยสั่งเพิ่ม อ้อ ขอชุดสำหรับสวมออกงานทางการสักสองชุดด้วย ขอเป็นเนื้อผ้าดีที่สุดของร้าน คิดเงินแล้วนำไปส่งที่เรือนตระกูลไป”

เจ้าของร้านยิ้มค้าง เหลือกตาขึ้นอย่างตกใจกับปริมาณชุดที่อีกฝ่ายสั่ง ชุดของร้านเขาถือว่างดงามที่สุดในเมือง ราคาย่อมแพงไม่แพ้คุณภาพ คุณหนูผู้นี้กลับสั่งไปหลายสลิปชุด และเลือกแต่เนื้อผ้าดีที่สุด นั่นหมายถึงราคาแพงที่สุด ทั้งยังสั่งชุดเหล่านี้ให้ชายหนุ่มผู้หนึ่ง

เมื่อหันไปมองเขา เจ้าของร้านก็แอบย่นคิ้วเล็กน้อยแล้วพิศมองร่างสูงที่ใบหน้าหล่อเหลา ดวงตาสีแปลกไม่เหมือนคนแคว้นหนาน แต่เสื้อผ้าที่สวมอยู่ดูเก๋ขาด มีรอยปะ สีซีดจาง ดูไม่เหมือนเป็นคุณชายจากจวนไหน

แม้จะคิดเช่นนั้น แต่ด้วยประสพการณ์จึงรีบปรับสีหน้ายิ้มแย้ม มือเหยียวย่นผายไปด้านในร้านส่วนที่ไว้บริการลูกค้า

“เชิญคุณหนู และเอ่อ...คุณชายท่านนี้...”

ไปเสวี่ยเหมยยิ้มยิ้มไปไม่ถึงดวงตา มองเจ้าของร้านด้วยสายตาเรียบเฉย “สามี่ของข้าเอง”

“โอ้! ขออภัยขอรับนายท่าน เชิญนายท่านกับสุหยินเข้ามานั่งด้านใน

ก่อน ข้าน้อยขอวัดตัวนายท่านลักรู้ แล้วจะนำแบบชุดมาให้เลือกขอรับ”

ไปเสวียเหมยจับมืออาชานพาเดินไปนั่งในร้าน ไม่สนใจเหล่าหญิงสาวที่อยู่ด้านในซึ่งมองมาที่พวกตนแม่แต่น้อย

“ดูนั่นสิ ไม่เคยเห็นบุรุษหล่อเหลาแบบนี้มาก่อนเลย”

“ดวงตาสีอำพันงดงามเหลือเกิน”

“หล่อเหลาแล้วอย่างไรเล่า ดูเสื้อผ้าที่เขาสวมสิ ยิ่งกว่าขอทานข้างถนนเสียอีก”

“เจ้าก็พูดไป เมื่อครู่ข้าได้ยินหญิงสาวที่มาด้วยบอกว่า เป็นภรรยาชายคนนั้น ทั้งยังซื้อชุดราคาแพงให้ตั้งมากมาย!”

“คงเป็นคุณหนูบ้านรวยที่สะสมชายงามกระมัง จะเป็นอันใดได้อีกเล่า คิกๆ”

“บ้าจริง นั่นสินะ ฮ่าๆ”

ชายหนุ่มรูปงามยื่นให้บ่าวในร้านวัดตัวอยู่ไม่ไกล แม้สีหน้าจะไม่แสดงออก ดวงตาสีอำพันกลับสั่นไหว หลบตามองร่างบางที่คลี่พัดโบกเบาๆ ดวงตากลมเชิดมองแบบชุดที่เจ้าของร้านนำมาให้เลือกอย่างตั้งใจ มีอหะหังการกำแน่นขึ้นโดยไม่รู้ตัว

ไปเสวียเหมยลอบมองท่าทางของสามีเจียบๆ ก่อนเบนสายตาไปทางเหล่าคนปากพล่อยที่ยืนอยู่ในร้านแล้วหุบพัดลงบนฝ่ามือดังฉับ ลูกขึ้นยืนแล้วเดินไปหาคนตัวสูง บ่าวในร้านที่วัดตัวเสร็จพลันถอยออกไปอย่างรู้งาน

มือเรียวยาวจับชุดที่ถือติดมือมาทาบลงบนตัวเขา นางยิ้มหวาน พलगซ้อนตามองอีกฝ่าย “ท่านพี่นะท่านพี่ ข้าอุตส่าห์บอกแล้วว่าชุดขอทานพวกนี้ไม่เหมาะกับท่านหรอก อยากจะเล่นบทยาจกปลอมตัวออกมาเที่ยวก็ช่วยดูหน้าตนเองก่อนเถิด หล่อเหลางดงามแบบนี้ใครเชื่อกี่ โง่” เต็มที่แล้ว

ไปเสวียเหมยแสวงสายหน้าพलगถอนหายใจ ทำเอาเหล่าคนที่โดนตำว่าโง่สะอึกเป็นแถบ

“เพราะชุดที่นำมาจากเมืองหลวงมันเก่า ไม่เหมาะกับท่านหรอคะ ข้าถึงต้องมาดูชุดใหม่ให้ ท่านนะเอาแต่ทำงานหาเงินมาให้ข้าใช้จนจะไม่ไหวแล้ว ข้าก็ควรนำเงินมาใช้เพื่อสามีบ้าง ถึงท่านที่จะบอกว่าเงินทั้งหมดนี้ให้ข้าก็เถอะ เศษเงินเล็กน้อยแค่นี้จะเทียบกับการรักที่สามีมอบให้ได้อย่างไร” ดวงตากลมโตซอมนองไบน้ำหล่อเหลาอย่างหวานหยด จนเหล่าผู้ร่วมเหตุการณ์พากันหลบสายตาดด้วยความเขินอาย

เหมือนไปเสวี่ยเหมยจะยังไม่พอใจ สอดแขนโอบรอบลำคอแกร่ง เขย่งเท้าขึ้นจุมพิตปลายคางสากแผ่วเบาราวขนนก ก่อนผล่อออกมายิ้มหวาน ตามมาด้วยเสียงร้องตักใจของคุณหนูบางท่าน ไปเสวี่ยเหมยหันไปหาเจ้าของร้านที่ยืนอ้าปากค้างแล้วเอ๋ย

“ข้าเอาชุดนี้ เปลี่ยนให้สามีข้าเลย จะได้ไม่มีใครเข้าใจผิดว่าเขาเป็นเด็กเลี้ยงของข้าอีก ข้าต่างหากที่เขาเลี้ยง”

“ชะ...ขอรับ” เจ้าของร้านฉีกยิ้มกว้าง ก่อนสั่งบ่าวชายพาอาชานเข้าไปเปลี่ยนชุด

ไปเสวี่ยเหมยออกไปเดินดูแบบผ้าที่วางขายในร้าน ครั้นเดินผ่านกลุ่มคุณหนูปากมากเหล่านั้น อีกฝ่ายก็รีบแหวกทางให้ทันที อาจิงที่ติดตามอยู่ด้านหลังพลันกระซิบอย่างตื่นเต้น

“คุณหนูเก่งมากเลยเจ้าค่ะ”

“หึๆ” ไปเสวี่ยเหมยยกมุกปากน้อยๆ ถึงนางจะกลับตัวเป็นคนใหม่ แต่ฤทธิ์เดชคุณหนูใหญ่แห่งจวนแม่ทัพไม่ได้มาเล่นๆ นางดีกับสามี แต่คนอื่นเชื่อว่าจะต้องดีด้วยเสียหน่อย

บังอาจทำร้ายจิตใจอันบอบบางของเจ้าลูกเต่าที่รัก ลองเจอฤทธิ์แม่เต่าตัวนี้หน่อยเป็นไร

หลังออกมาจากร้านเสื้อผ้า ไปเสวี่ยเหมยก็พาทุกคนมาเดินเลือกชม
สินค้าที่วางขายข้างทาง เจออะไรน่าซื้อก็แวะดู แต่ยังไม่พบของถูกใจ

พอเห็นร้านชาลาเป่าน่ากินจึงหยุดซื้อ อาชานในชุดตัดเย็บประณีต ยืนด้วยท่าทางเรียบร้อยอยู่ข้างหญิงสาว ชุดที่ร้านสวมให้นั้นพอดีตัว ไม่ รุ่มร่ามขณะเคลื่อนไหว มีปลอกแขนเป็นหนังสือดำปกลายงดงาม สวมตรง ข้อมือเพื่อความกระชับ ไม่ให้ชายแขนเสื้อหลุดออกมา ทำให้ชายหนุ่มดู หล่อเหลาต่างจากเหล่าคุณชายเจ้าสำอาง ตรงชายผ้าเป็นสีดำ ปักลวดลาย ด้วยดิ้นเงิน ขบให้ร่วงสูงดูสง่างามจนตาพร่า ไหนจะดวงตาสีอำพันงดงาม คู่หนึ่งอีก

คุณชายรูปงามยืนส่งอยู่กลางตลาดเช่นนี้ หญิงสาวมากมายต่างมอง มาที่เขาราวกับสมบัติล้ำค่า บางครั้งยังมีสตรีใจกล้าบางนางทำผ้าเช็ดหน้า หล่นใส่ด้วย

เพราะความเสียดายของ อาชานจึงคิดจะเก็บคืนหญิงสาวเหล่านั้น แต่ทุกครั้งมักจะเกิดเหตุการณ์เดิม คือก่อนที่ชายหนุ่มจะก้มลงไปเก็บ ได้ มีรองเท้าปักงดงามคู่หนึ่ง ‘เฟลอ’ เหยียบผ้าเช็ดหน้าที่น่าสงสารเหล่านั้น ทุกครา และก็เหมือนทำเล็ๆ นั้นจะหนักเอาเรื่อง ผ้าเช็ดหน้าจึงถูกเหยียบ จมลงพื้นดิน ไม่สามารถปลิวมาหล่นตรงหน้าผู้ใดได้อีก

อาชานที่ยืนนิ่งราวกับตกอยู่ในภาวะช็อกเล็กน้อย เมื่อมีกลิ่นหอม อยู่ใกล้จมูก มองไปก็เจอก้อนสีชาวกลมๆ ที่มีคว้นลอยกรุ่น พร้อมใบหน้า งดงามของไปเสวี่ยเหมยที่มองมายังเขาอยู่ก่อนแล้ว

“อะ...ให้เจ้า” ไปเสวี่ยเหมยประคองชาลาเปาร้อนยื่นไปตรงหน้าเขา เบิกดวงตากลมโตอย่างเชื่อเชียวให้ลื้มลอง นางชิมมาแล้ว รับรองว่าอร่อย!

อาชานมองท่าทางเหล่านั้นก็คันยุบยิบในอก ริมฝีปากหยักแม้จะ เรียบสนิท แต่ถ้ามองดีๆ จะเห็นว่ามุมปากยกขึ้นเล็กน้อย ใบหน้าคมโหม่ ลงไป ก่อนที่ไปเสวี่ยเหมยจะรู้ตัวเขาก็ ‘กั๊ด’ ก้อนชาวนุ่มในมือชาวพ่องแล้ว กั๊ดเสร็จก็ยัดกายกลับไปเคี้ยวชาลาเปา พลังพยักหน้าเห็นด้วย

‘อร่อยจริงๆ’

จู่ๆ ไปเสวี่ยเหมยก็รู้สึกห่อร้อนที่ใบหน้า ไม่คาดคิดว่าอีกฝ่ายจะทำ

เช่นนี้ ได้แต่อ้าปากค้าง ก่อนจะรู้สึกตัว ใบหน้าแดงก่ำก็แดงเรื่อ มองชายหนุ่มที่ก้มลงมาทำอะไรจะ ‘ชิม’ อีกรอบ จึงรีบผลักซาลาเปาใส่อกกว้างอย่างแรงจนเขาต้องรีบรับไว้ แล้วร่างบางก็หันหลังเดินฮึดฮัดออกไป

“คุณหนู!” อาจึงรีบวิ่งตามไป ปล່อยให้เขายืนงออยู่กับที่

ยังไม่ทันถึงตัวคุณหนู อาจึงก็ต้องหยุดฝีเท้ากะทันหันจนเกือบสะดุดหัวทิ่ม เพราะไปเสวียหมดยันกลับมาในฉบับพลัน จากนั้นก็เดินหับๆ ไปหาชายหนุ่ม จับมือหนาข้างที่ว่างดึงให้มาเดินด้วยกัน

อาชานที่มีมือหนึ่งถือซาลาเปา อีกมือกุมมือชาวหนุ่ม มองแผ่นหลังบางที่อยู่ด้านหลัง พลางเลื่อนสายตามองใบหูแดงของอีกฝ่าย อัญมณีคู่งามพลันอ่อนแสง ก่อนจะรู้สึกอุ่นวาบกลางอก ริมฝีปากยกขึ้นเล็กน้อยอย่างไม่รู้ตัว